

ΚΟΝΤΟΛΟΓΙΑ

Μέτρα λοιπόν τὰ λόγια σου, τρελλή μου καστανή,
γιατί ὁ Κόντος ἔρχεται ταῖς λέξεις μας νὰ κρίνῃ·
ἄς εἶνε, λέγ', ἡ ἔννοια ἀνόητος, κενή,
ἀρκεῖ ὁ παρακείμενος 'ς τὴ θέσι του νὰ μείνῃ.

Κι' ἂν σ' ἔγραφα πεντάμορφη, λέξι εὐμορφία γεμάτη,
κάνε τὸ ἄλφα ἔψιλον πεντέμορφη νὰ γίνῃ·
μὰ θὰ μοῦ 'πῆς εἶνε σαχλὴ ἡ λέξις, σαχλοτάτη,
ὑπομονή, ἀγάπη μου, ἔτσι ὁ Κόντος κρίνει.

Πάρε μαζὶ σου λεξικά, τρελλή μου καστανή,
καὶ μέτρα τὰ λογάκια σου ποῦνε γλυκὰ σὰν μέλι.
Δὲν εἶμαι ἐρωμένος σου, μὴ σοῦ κακοφανῇ,
εἶμαι μόνον ἐρώμετος, γιὰτ' ἔτσι ὁ Κόντος θέλει.

Γιὰ νὰ διορθώσῃ, ἀγάπη μου, μὴ λέξι μας μονάχα
δέκα μακρολογήματα ὁ νοῦς σου θὰ διαλέξῃ,
κ' ἔτσι περνᾷ γιὰ σοφός — μάνε σοφία τάχα
ν' ἀνοίγῃ δέκα λεξικά γιὰ ναῦρη μὴ λέξι;

"Ἄν ἔχη μέσα 'ς τὸ μυαλό, ἄς γράψῃ κάτι τι,
ἄλλως, ἂν εἶνε δάσκαλος, τὸ στόμα του ἄς κλείσῃ,
γιατ' εἶνε ὁ μωρότερος ἐκείνος ποὺ ζητεῖ
μὲ λέξεις κοῦφαις μοναχὰ τὸ ἔθνος νὰ ὠφελήσῃ.

Τὴ γλῶσσα δὲν τὴν κάνει αὐτὸς μὲ τὰς παρατηρήσεις,
τὴν κάνουν ὅσοι ἔχουνε 'ς τὸ χέρι τους τὴν πένα,
οὔτε μὲ παρανοήσιν καὶ μὲ παρανοήσεις
'μπορεῖ νὰ δώσῃ τὴ ζωὴ σὲ λόγια παγωμένα,

"Ἡ γλῶσσα βγαίνει ἀπ' τὴν καρδιά καὶ 'ς τὸ μυαλό πηγαίνει
καὶ τὴν δουλεύουν καὶ τὰ δυὸ πρὶν νάβγῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη·
κι' ἂν δὲν σοῦ μείνῃ οὔτε μυαλό, κι' οὔτε καρδιά σου μείνῃ,
αἱ! δάσκαλε, σχίσ' τὸ χαρτὶ καὶ σπάσε τὸ κονδύλι.

"Ἀφῆς ἐκείνους ποὺ 'μποροῦν μὲ λόγια ζωντανά
νὰ κάνουν χεῖλη νὰ γελοῦν καὶ μάτια νὰ δακρύζουν,
αὐτοὶ διορθώνουν μοναχὰ τὴ γλῶσσ' ἀληθινά
καὶ 'στὰ νεκρὰ τὰ λόγια σου αὐτοὶ ζωὴ χαρίζουν.

Μὰ . . . μέτρα τὰ λογάκια σου, τρελλή μου καστανή,
γιατί ὁ Κόντος ἔρχεται ταῖς λέξεις μας νὰ κρίνῃ·
ἄς εἶνε, λέγ', ἡ ἔννοια ἀνόητος, κενή,
ἀρκεῖ ὁ παρακείμενος 'ς τὴ θέσι του νὰ μείνῃ.

ΘΕΑΤΡΑ

Ἐξακολοθοῦν μετ' ἐπιτυχίας καὶ ἐν συρροῇ ἀξιολόγῳ
πλήθους αἱ παραστάσεις τοῦ ἰταλικοῦ μελοδράματος ἐν τῷ
χειμερινῷ θεάτρῳ.

Τὸ Napoli in Carnavale ἤρесе περισσότερο κατὰ τὰς
ἐπαναλήψεις αὐτοῦ ὡς ἔχων μουσικὴν γοργὴν καὶ χαρίεσσαν,
χειροκροτεῖται δ' ἐκθύμως ἐν αὐτῷ προπάντων ἡ μεσόφωνος
κυρία Λεώνη, καὶ ὁ κωμικὸς βαθύφωνος κ. Βούτης καὶ
ὁ ὑποκρινόμενος ἐπιτυχῶς τὸν δικαστικὸν κλητῆρα βαρύ-
τονος κ. Ἐνρίτσης. Μετὰ τὸ κωμικὸν αὐτὸ μελοδράμα ἀ-
νεβιδάσθη ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἡ περιπαθεστάτη Φαβορίτα, ἥ-
τις ἀγνοοῦμεν διατὶ παρεστάθη μέχρι τοῦδε δις μόνον καὶ
κατὰ μακρὰ διαλείμματα, ἐνῶ σχετικῶς ἴσως ἦτο τὸ ἐπι-
τυχέστερον παρασταθὲν μελοδράμα. Λέγεται ὅτι ἡ ἐξαφάνισις
αὐτῆς ἀπὸ τῆς σκηνῆς καὶ ἡ αἰφνιδίως πάλιν αὐτῆς ἐμφά-
νισις συνδέεται μὲ τὴν συχνὴν ἐκλειψιν ἣν ὑφίστανται αἱ
δύο φαβορίται τοῦ κ. Δηλιγιάννη εἰς τὸ βουλευτήριον· ἀλλὰ
τὸ πρᾶγμα δὲν ἐξηκριβώθη. Μετ' αὐτὴν ἦλθε καὶ ἡ σειρά
τοῦ τερπνοτάτου καὶ πάντοτε νεάζοντος Κουρέως τῆς Σε-
βίλλης· ἀλλὰ τὸ κοινὸν εἶδε τὸ ξυράφιον τοῦ κουρέως εἰς
χεῖρας ὅχι πολὺ ἐπιτηδείους, ἐπέισθη δὲ ὅτι ὁ κόμης Ἀλ-
μαβιδας μὲ τὴν ἀπειρίαν καὶ τὴν ἀδεξιότητα τοῦ ξαματός
του οὐδέποτε ἤθελε προσελκύσῃ τὴν εὐνοίαν τῆς πονηρᾶς
Ροζίνας. Διὰ τοῦτο νύχληθη ὅπως ὁ Κουρέως περάσῃ εἰς
τὴν ἐφεδρείαν καὶ ἡ εὐχὴ του φαίνεται ὅτι θὰ πραγματο-
ποιηθῇ. Ἡ κυρία Λεώνη, ἥτις ἀναμφιβόλως εἶνε τὸ κάλ-
λιστον τοῦ θιάσου πρόσωπον, διέπρεψε πάλιν καὶ ὡς Ρο-
ζίνα καὶ ὡς Λεονώρα. Τὸ δεύτερον μάλιστα πρόσωπον
παρέστησεν ἐπιτυχέστερον, διότι ἡ Λεώνη εἶνε πολὺ εὐκο-
λώτερον νὰ γείνῃ Λεονώρα παρὰ κάθε ἄλλο.

Αἱ παραστάσεις τοῦ θεάτρου—μετὰ τὴν ἀπαρκίτητον
διακοπὴν τῆς ἐβδομάδος τῶν παθῶν—θὰ ἐξακολουθήσω-
σιν ἐν τῷ χειμερινῷ θεάτρῳ καὶ μετὰ τὸ Πάσχα. Μετὰ
ταῦτα ὁ Ριγολέττος μετὰ τῆς κόρης του, ὁ Κουρέως μὲ
τὴν λεκάνην του, ἡ Λεονώρα μὲ τοὺς στεναγμούς της θὰ
μετακομισθῶσιν εἰς τὸ θέατρον τῶν Ὀλυμπίων, ὅπερ εὐτυ-
χῶς ἐσώθη ἐφέτος ἀπὸ τὸν κίνδυνον τῆς κατεδαφίσεως. Οἱ
ἀδελφοὶ ἰταλοὶ καὶ οἱ Ἕλληνες τοῦ θιάσου τοῦ κ. Ἀλεξιά-
δου θ' ἀγωνίζονται ὁμοῦ ὅπως ἐν Μασσαβᾶ ἀπὸ τοῦ προ-
μαχῶνος ἐκείνου τῆς τέχνης κατὰ τῆς ἀνίας καὶ τῶν πολ-
λαπλῶν ἐνοχλήσεων τοῦ Ἀθηναικοῦ θεάου. Ἐπειδὴ ὅμως
εἶνε φόβος μήπως ὁ ἀγαθὸς Ἀλεξιάδης περισυνάξῃ πάλιν
τὴν φοβερὰν στρατιὰν τῶν ρακοςυλλεκτῶν, καὶ ἀ-
ναπήρων, ἐλήφθη πρόνοια ὅπως ὡς ἀντίρροπον ὁ ἰταλικὸς
θιάσος διδάσκῃ (διότι τώρα κατὰ τὴν φρασεολογίαν τῶν
ἐφημερίδων, ἤρχισαν νὰ διδάσκωσιν ἐκτὸς τῶν ἡθοποιῶν
καὶ οἱ βαρύτονοι καὶ οἱ τενόροι τοῦ μελοδράματος πρὸς ἀ-
φατον λύπην τοῦ κ. Κόντου) κατὰ προτίμησιν κωμικὰ με-
λοδράματα. Μανθάνομεν δὲ ὅτι μετὰ τῶν διδαχθησομέ-
νων αὐτῶν μελοδραμάτων θὰ εἶνε καὶ μερικά, τὰ ὅποια ἰ-
διαζόντως θὰ ἐνδιαφέρουν τὸ κοινόν, ἕνακα τοῦ ἐπικαίρου
αὐτῶν· ἰδοὺ οἱ τίτλοι τινῶν τῶν μελοδραμάτων αὐτῶν, οἵ-
τινες μᾶς ἀνεκοινώθησαν ἐν πάσῃ ἐχεμυθίᾳ: Ἡ μείωσις
τοῦ περισσεύματος, Ἡ ἐπάνοδος ἐκ Κηφισσίας, Ἡ συμ-
φωρία τῶν 11 ἀρχηγῶν, Ἡ ἀποφύγια κλπ. κλπ.

Guerrini

Ο υἱὸς τοῦ τυφλοῦ